

BELLPUIIG

ARTÀ

26 MARÇ 1983

Nº 55

-IV EPOCA - ANY XXIV-

REVISTA QUINZENAL

S
E
T
M
A
N
A

SANTA

— 83 —

Creuer de Son Puça
i dels Olors.

Foto: P. Sanxo

La Creu s'assentà dins la nostra toponímia i encara hi perdura a molts d'indrets del terme. Molts de noms de lloc recorden punts on hi havia creus.

Emperò només resten en peu, dins el terme, la Creu de Na Bernada a l'entreforc de la carretera de Son Servera i de La Torre de Canyamel (a punt de reposar-se) i la Creu Nova al creuer de Son Puça i dels Olors que, avui, és la capçalera d'aquesta edició de Bellpuig que apareix al començament de la Setmana Santa Artanenca.

La Quaresma ,camí de la Pasqua

Cal tenir-ho present: la Pasqua és la gran festa dels cristians, la peça clau de la fe i de la vida de la comunitat cristiana. Per això, cada any, l'esperam amb alegria i ens hi preparam amb confiança i conversió de cor. La quaresma té aquesta finalitat, és el camí que ens hi porta. Sense Quaresma no hi ha Pasqua, com sense creu i mort no hi ha resurrecció i vida.

Si la Pasqua ho és tot, ja s'endevina que els quaranta dies quaresmals només tenen raó d'ésser en tant que són preparació per a celebrar més intensament el Misteri Pasqual. I també és obvi que tot el que feim durant aquest temps, pràctiques religioses, dejunis, abstinències, llimosnes, mortificacions, etc. no són objectius a aconseguir, sinó maneres diverses que afavoreixen la transformació interior que exigeix la incorporació a la Pasqua de Crist, mitjans que ens ajuden a fer el "pas" de l'esclavatge a la llibertat, de la mort a la vida nova.

Allò que realment volem aconseguir es arribar a la Nit Pasqual plenament renovats, "perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una vida nova".

La Quaresma és un temps privilegiat de gràcia i de conversió. Però la Quaresma, com temps litúrgic, dura només quaranta dies de l'any; en canvi, a Déu hem de tèneder-hi sempre; acollir de debò l'Evangelí és tasca de cada moment. Per tant cal convertir-se contínuament, cada dia.

Refer un camí de pecat no és cosa que es pugui fer i realitzar amb un salt improvisat, o amb una celebració rutinària, o amb una "confessió" ràpida sense conversió. Es fa necessari un canvi a fons, una nova actitud de conversió.

Si la nostra vida es vesteix de debò de gràcia, de joia, d'amor i de vitalitat es podrà dir que ha arribat a la Pasqua. Temps privilegiat dins el calendari cristià i que ens recorda que tots estam salvats i plens de bona notícia.

Equip Parroquial

Ser feliç...Com? IV

Un home nou

Cada dia es van multiplicant els camins que fan baixada.

Això no pot encoratjar els homes a dominar els seus apetits egoistes, ni fa retrocedir la pul·lulació dels tramposos.

La llibertat desviada i la legalització de la llicència frena la força de caràcter entre els joves i la seva capacitat de superació.

Tot promentent la facilitat i tot encoratjant a deixar-se anar per la pendent, no pot encoratjar ningú a escollir els camins que fan pujada.

Quan creim que ésser lliure és treure la brida dels instints i poder satisfer el nostre "ego", el que feim és obrir les portes a la violència i fer progressar la delinqüència.

S'ha d'estimular la capacitat de superació com una força necessària per fer l'home nou que tots volem.

Un home diferent que tenqui unes mans noves, allargades sempre als altres;

Uns peus nous que avancin pels camins de la justícia;

Uns ulls nous que contemplin amb transparència el món, les coses i les persones;

Una mentalitat nova que ens faci pensar en un món ple de justícia i de solidaritat;

Un parlar nou que sigui ressò de la gojosa felicitat que duim dintre del nostre cor;

Un cor nou per estimar tots els homes com a germans.

Gregori Mateu

A la memoria... de

BERNAT DANUS CANTO

Avui mateix he rebut la revista artanenca "Bellpuig" del dotze del mes en curs, per mitjà de la qual m'he enterat del teu òbit, ocorregut dos dies després de la festa de Sant Antoni de Genèr.

I, lletgides les dues retxes mortuòries he quedat silenciós i afectat. I per la memòria han desfilat els dies -tan llunyans- de la nostra infantesa, quan anàvem a l'escola del tan plorat mestre Segon Díaz Cordero; quan anares a cercar un millor benestar a l'Amèrica i, finalment, quan te vaig estrènyer la mà l'any 1971, darrera vegada que vaig ésser a Artà, el nostre bres... i ara, inexorablement la teva tomba.

Podria desgranar un rosari de sentiments i condolències expressant la meua tristor, però les descarto per buides. Ningú pot fer res per evitar-mos el darrer viatge, la gran pena que romp el cor dels qui perden una persona molt volquda.

Jo, qui només era un amic, ara pensant en tú, deix que la violeta del meu sentiment voli al lloc ahont tú reposes i com una molt humil ofrena te digui: "Bernat, descansa en pau".

Pere Esteve Sancho

REVISTA QUINZENAL
Nº 55 IV EPOCA 26 març 1983

DIRECTOR :
Rafel Umbert i Sureda

CONSELL DE REDACCIÓ :
Miquel Morey
Antoni Gili
Jaume Mayol
Climent Obrador
Mª Pilar Lucas
Joan Pastor
Guillem Artigues
Guillem Bisquerra
(Administrador)

COL·LABORADORS :
Jeroni Ginard
Pere Pep Gil
Pep Catalá
Pere Gili
Sebastià Tous

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
Carrer Sant Salvador, 2.
Tel. 56 20 20 - ARTA .

IMPRIMEIX :
GRÀFIQUES LLEVANT
Carrer de Ciutat, 55
Tél. 56 26 04 - ARTA .

Dipòsit Legal, P.M. 57-1969 .

XERRIM-XERRAM

QUÈ HO HAVEU VIST?, A Sant Llorenç ja han llevat aquella paretota que sortia i que causà la mort d'En Miquel. Fins que hi hagué la desgràcia irreparable ningú havia mogut els peus. Això, a pesar del perill i de les topades que ja hi havia hagudes: Però no, aquí noltros som així: Ja ho vorem, qui dia passa, any empeny. I és clar, si l'han tomada ara és que ja la podien haver tomada abans. Idò què esperaven?. Els responsables, deven tenir la consciència tranquil·la?.

JA HI SOM JA. Els aspirants a fer-mos d'Artà un paradís, els qui són els millors, els qui tot ho tenen previst i clar, ja es preparen. Les batalles seran fortes i constants (diuen els experts), i els contendents hauran d'anar-hi ben preparats, nets i disposats a obrir portes. No sé qui era que ho digué: "... és que avui, per presentar-se a unes eleccions municipals, endemés de pareixer bons, honrats i transparents, ho hauran de demostrar, perquè les taques, si és quen'hi ha, costen cares, fins i tot definitives per la mort de l'adversari..." I ja voreu com se'n aclariran de coses que fins ara només es mien deien, ja ho voreu, ja.

UN ARTANEIC QUE FA QUINIELES, estava moscat: "Es que saps que és de bo això, ell mos fan entrar per sa cotxeria, mos hem de fer ses sabates netes i ara es bufen perquè només omplim dues columnes de cada imprès. I noltros vengam, a callar i fer bonda... Si encara acertèssim un catorce, però és que ni amb aquestes!!".

I QUE HO VEREU sa festada que les feren an En Guem Mascaró i N'Antonia Pastor el dia de les seves noces. Sa banda de tambors i cornetes obrien pas a la galera, finament adornada, que portava als nuviis (entre empegeits i sorpresos). Saps que en feien de planta, i no em parlem dels cotxers amb aquelles capes. No, no se'n voven moltes com aquesta. Enhorabona. Això és bó i no fa mal.

Croc, Negre,...

NOTICIES I SUCCESSOS

EXCURSIONES

El pasado domingo 13 de marzo tuvo lugar la anunciada excursión organizada por la cataquesis de adultos. Se dirijieron en coches hasta el Santuario de la Victoria en Alcudia y se subió a pie al monte Atalaya desde donde se vislumbra gran parte de la isla, aunque debido, este día a la nie-

bla, no se pudo contemplarla. Después de bajar y comer compartiendo muchos postres, tuvo lugar el anunciado fin de fiesta con bailes y juegos, para sobre las 4.30 de la tarde, regresar a Artá. Fueron unas 100 los participantes.

ACAMPADA.

Los días 18, 19 y 20 de marzo, los chicos de 2ª etapa de E.G.B. tuvieron una acampada en Cala Mesquida, concretamente en "Es Munt Gros".

EXPOSICION COLECTIVA

Del 26 de març al 3 d'abril, estará oberta l'exposició colectiva que, com cada any, té lloc a la Caixa de Pensions.

DARRERA INFORMACIÓ SOBRE EL CAS PAU PIRIS

L'Ajuntament d'Artà, en sessió plenària celebrada dia 17 de febrer de 1982 i atenent la petició formulada per un ampli nombre d'Entitats i Associacions del poble, acordà per unanimitat exercir com a part les oportunes accions legals prop dels Tribunals de Justicia fins arribar a l'aclariment total dels fets ocorreguts al nin Pau Piris Obrador entre dia 2 d'octubre de 1981, en què ingressà a un centre assistencial a causa d'un accident al pati de l'escola que li provocà una fractura de colze, i la nit del 6 al 7 del mateix mes, en què es produí la mort del nin.

S'acordà, igualment, demanar, si era el cas, totes les responsabilitats que dels fets es poguessin derivar.

Divendres dia 11 de març de 1983 els Serveis Jurídics contractats per l'Ajuntament per dur aquest cas comunicaren que havien rebut notificació del Magistrat-Jutge del Jutjat d'Instrucció nº 1 dels de Palma on decidia el

processament de set persones: cinc metges i dues A.T.S. del centre assistencial on ingressà Pau Piris Obrador dia 2 d'octubre de 1982.

Considera el Jutge que els fets ocorreguts revesteixen caràcters d'un delict de negligència professional amb resultat de mort. Considera també que hi ha indicis de responsabilitat criminal contra les set persones abans esmentades per la qual circumstància procedeix decretar-ne el processament.

Dissabte, dia 12 de març, Regidors i Representants de les Associacions i Entitats foren convocats a la Sala on se'ls asabentà de l'estat del cas. De forma conjunta s'acordà que l'Ajuntament faria una nota per esser publicada a "Bellpuig" i així fer pública la informació que sobre el cas hi ha.

Artà, 14 de març de 1983.

El Portaveu de l'Ajuntament
 Sebastià Ginard Villalonga

GESTIÓ CONSISTORIAL

El día 17 del mes de marzo tuvo lugar en el Ayuntamiento una sesión plenaria de carácter extraordinario, con un orden del día con varios puntos de gran interés.

La orden del día constaba de siete puntos.

1.- Lectura y si es preciso aprobación del acta correspondiente a la sesión del 27 de Enero de 1983. Fue aprobada por unanimidad.

2.- Estudio y resolución sobre la propuesta de consolidación del centro comarcal Juan Mesquida, de Manacor, para deficientes.

El centro para deficientes de Manacor necesita una ampliación que cuesta 17.000.000. El Estado aporta 10.500.000, el Consell 2.500.000., Manacor también 2.500.000 y el resto de la comarca aportaría unas 40 ptas por habitante cada Ayuntamiento. La sesión aprobó contribuir en la ampliación de dicho centro.

3.- Propuesta de solicitud a la dirección Provincial de Educación y Ciencia del centro estatal de EGB, para el próximo curso.

Se solicita poder realizar el segundo curso en las escuelas, citas en Sa Plaça Nova.

4.- Llegada la autorización del Ministerio de Hacienda para la formalización del crédito pedido a la Caja de Ahorros, SA NOSTRA, designación de la persona que ha de firmar la documentación necesaria.

Se ha designado al depositario.

5.- Estudio y resolución sobre la solicitud que formula la Dirección Provincial del Ministerio de Educación y Ciencia sobre la cesión de un solar para la construcción de un centro de Formación Profesional de 200 plazas.

Se ha acordado ceder el solar que el Ayuntamiento posee en Na Caragol.

6.- A punto de entrar en funcionamiento el nuevo ordenador, propuesta de vender el que ya se tenía. Se ha acordado la venta del otro ordenador por la cantidad de 800.000. ptas.

7.- Estudio y resolución del proyecto de Estatuto presentado para la constitución de una entidad para la conservación de la Urbanización de Batlem. Denejar el proyecto por existir varios puntos que necesitan ser modificados.

(del nº 14).

NOTICIARI (Continuació)

CONFERENCIAS

El pasado día 11 de marzo en el Centro Social, tuvo lugar una conferencia dirigida por Miquel Mestre, médico, la cual versó sobre las prevenciones a las enfermedades propias de la vejez. Tuvo una numerosa concurrencia y al final un prolongado coloquio. Esperamos que estas agradables veladas tengan una periódica continuidad.

Periódicamente se van celebrando un ciclo de conferencias promovidas por las Asociaciones de padres de alumnos de nuestro pueblo. Concretamente el día 16 de marzo tuvo lugar una de ellas, versando el tema sobre "El por qué del fracaso escolar", y técnicas de estudio".

EXPOSICION

El día 18 de marzo abrió una exposición de óleos con 8 lienzos, en la reciente inaugurada "Boutique" Vora, Vora, Vora, a cargo del artista local Fausto Garcias. Dicha exposición durará hasta el 4 de abril.

El día 26 de marzo, expone sus obras de terra-cuita, nuestro artesano Jeroni Ginard, dicha muestra estará ubicada en el centro Social.

NOVA PUBLICACIÓ LOCAL

Fa uns mesos va desaparèixer la revista local "Sa Comarç Beneta".

Aquest mes de març ha sortit a la llum una nova publicació anomenada ARTA.

Todo pasa, el Oro queda.

El oro hace inolvidables los recuerdos

JOYERIAS

VIKY

Gral Franco 16
ARTA

EL TEATRE UN ÈXIT

Com és sabut els passats dies 19 i 20 se va posar en escena l'obra de teatre "Molta feina i pocs doblers" de Joan Mas. Les dues vegades el local s'omplí i el públic correspongué amb molts d'aplaudiments la interpretació de l'obra que amb molt d'encert fou representada per un grup de colòniers aficionats sota la direcció de Veraffí Guiscafré.

Tant els actors com tota l'altre gent (decoradors, electricista, apuntadors i altres col·laboradors) montaren la comèdia, amb tot lo que això suposa, d'una forma desinteressada i altruista, lo qual és sempre un gest hermós que per desgràcia no abunda massa als nostres temps.

Fins ara la quantitat recaudada entre entrades i rifes és de 79.375 pts. que seran íntegrament destinades per ajudar a pagar les obres recentment fetes en el Centre Cultural.

Istà previst repetir l'obra aquest dissabte dia 26 i el dia de Pasqua dia 3 d'abril a les 9'30 del vespre.

Des d'aquí volem encoratjar els actors a que continuïn per aquest camí i que no se cansin, a fi de que ens puguin oferir obres tan entretingudes com aquesta.

RENOVACIÓ EN EL CLUB NÀUTIC

Efectivament hi ha renovació en el Club Nàutic, per una part ha estat elegit nou president de l'entitat D. Bartomeu Company Vidal i ara s'espera també que s'aprovi la nova junta proposta, per altra banda a partir d'aquest diumenge dia 27 s'obrirà altra vegada el cafè restaurant del club. En Llorenç Planisi (Es Ros) serà el que durà la seva direcció. Li desitjам molta sort dins aquesta nova empresa.

¿OBRES IL·LEGALS?

A certs cercles del poble es discutia fa uns dies sobre la legalitat d'una obra que s'està realitzant al carrer de Sant Joan. Se deia que el balcó d'aquesta obra en qüestió surt molt damunt l'acera i que l'altura que té és molt poca. La pregunta era aquesta: Si això no està permès, com és que l'Ajuntament no ho atura? Si està permès ¿no s'hauria de plantejar l'Ajuntament la conveniència de que no se fessin aquests tipus de construcció ja que rompen l'harmonia de tot un carrer? Per que -afegia un tercer- l'Ajuntament segons en que mira tan prim i segons en que fa els ulls tan grossos? I les coses

-afegia un darrer- no s'arreglen pagant multes, perquè aquestes queden cobertes amb unes mils de pessetes, en canvi els "bunyals" de la construcció romanen per a sempre.

El qui suscriu aquestes textos no entra en la discussió però sí demanaria a l'Ajuntament que se definís, bé a favor, bé en contra, segons lo que estimi més just.

BALLET: ELEGÀNCIA I FINURA

Una de les activitats realitzades darrerament en el Centre Cultural fou una vetlada on es conjuntaren l'elegància i l'harmonia en un espectacle de ballet que ens oferiren un grup de nines de la Colònia i d'Artà que assisteixen a les classes que dona Na^{ma} Bel Sancho Orell.

Ella com a professora i les nines com alumnes són unes autèntiques artistes i no ho dic des de sentiments intimistes ni per ganes d'adular sinó perquè aquesta fou l'opinió de tothom. Es de constatar també l'atenció i finura en que el públic va seguir l'actuació i les dues coses, consideram són signes d'educació i cultura. Que actes així es puguin repetir sovint.

A.G.

Sabido es de todos los que conocen el pacífico pueblecito de la Colonia de Artá, que en este rincón de la Isla se altera pocas veces la tranquilidad y sosiego del cotidiano vivir, ya que el tramo de carretera que enlaza la Urbanización con el interior tiene cinco kilómetros que no conducen a ninguna parte, por lo que no existe jamás el tráfico de paso.

Ahora bien, seguramente este aislamiento ha influido para que sus moradores y visitantes se hayan aglutinado alrededor de las dos sociedades que proporcionan la oportunidad de hacer un poco de vida de sociedad; esto es, alrededor del Club Náutico o Centro Cultural.

La actividad en la primera se acelera febrilmente en Verano, limitándose ahora a los contactos y reuniones propios de un cambio de directiva por término de período de la anterior.

En compensación, en el Centro Cultural se concentra actualmente la atención del vecindario, siendo de destacar el acierto y entusiasmo con que actúa su Junta directiva, presidida por Damián Bisbal, y secundada, entre otros, por la secretaria Paquita Abenza, tesorera Margarita Munar, vocal de relaciones públicas Antonio Llaneras, etc...

Fruto de la entusiasta entrega de los cooperadores del Centro, es la sala y artístico escenario que se ha conseguido construir, en donde el sábado día cinco del corriente mes, tuvo lugar una fun-

ción de Ballet que hizo las delicias del público que llenaba el local, y esto pudo organizarse gracias al esfuerzo de Juan Forteza, del electricista Gabriel Jordá. Gabriela Genovart, Francisca Cursach y otros vocales, que consiguieron dejar operativos para la hora fijada, escenario, luces y cortinajes.

La preparación y dirección del espectáculo corrió a cargo de Na^{ma} Isabel Sancho, y las ejecutantes fueron sus alumnas de la Colonia, reforzadas con un grupito de Artá, que ya tenían más clase y experiencia.

Daba gusto ver el entusiasmo e ilusión con que evolucionaban hasta las más pequeñas, observadas con placer por sus propios papás, familiares y amigos, siendo unánime el comentario elogioso por la perfección conseguida, a pesar del poco tiempo que llevan practicando.

El verdadero éxito consistió en los descansos de escena. Estos fueron amenizados por el violinista Arnold Frostdahl, acompañado al piano por Salvador Martí, los cuales dieron una exhibición de buena y adecuada música.

Todas las actuaciones fueron rabiosamente aplaudidas, y desde estas líneas quiero hacerles llegar mi más cordial enhorabuena, acompañada de sinceros deseos de que el espíritu comunitario no decaiga, para que se consiga hacer de la Colonia de San Pedro un rincón cada vez más agradable y acogedor.

J. Cantó

ARTÀ I ELS ARTANENCS

EL PARE ANTONI MOJER

ALS SEUS 92 ANYS

"... Si el que he fet al llarg d'aquesta vida, agrada a Déu, ja m'ho reconeixerà".

"Aquest més compliré els noranta-dos anys. Ja no estic per festes. Deixau-me tranquil aquí, a la meua cel.la".

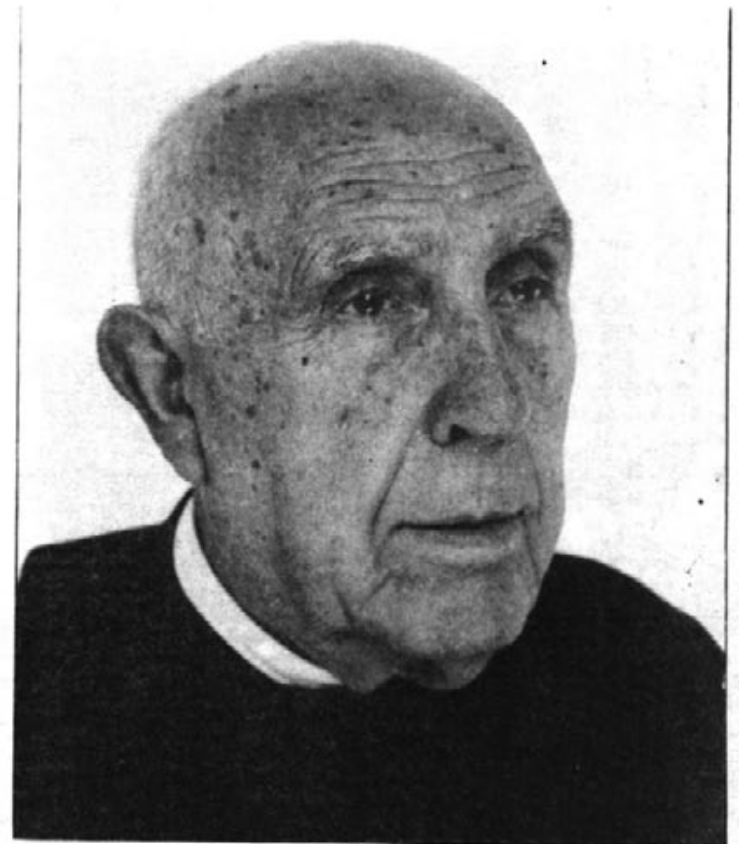
I no hi hagué manera de convèncer el Pare Antoni Mòjer de què els artanencs, o al manco un bon grup, creuen que se li deu un reconeixement, un acte de simpatia o agraïment popular a la seva feina. "...I què he fet jo? ens demanà. La seva humilitat i senzillesa s'escampa i ens lliga poc a poc, fins a l'impossible, i el que era el nostre projecte, l'entrevistar-lo, es queda totalment diluït a mesura que passen els minuts de la insistència. Al final, aquest projecte no es queda més que en un intent.

Parlàrem, això sí, amb el Pare Mòjer ben be quasi dues hores, però aquest ancià (i en dir ancià ho faig amb la veneració i respecte que m'imposà la seva humanitat, bondat i cordialitat) anà ben prou alerta a botar-se la tanca aixecada, per tant de què, a la conversa no en sortís cap de paraula o contarella que ens donés peu a fer una valoració positiva o alabança de la seva llarga i profitosa existència dedicada als demés.

Vull dir també que era la primera vegada que escoltava i parlava amb el Pare Mòjer, d'una manera més o manco extensa i que, d'aquesta conversa, intrascendent, potser, però profundament delectable, vaig arribar a la conclusió de què si encara hi ha sentiments nítids de pau, assec i estimació cap als demés, partdamunt tot, no hi ha dubte que el Pare Mòjer n'és depositari aventatjat.

Ja és clar que molts de conceptes de la vida, de l'ensenyança de la religió i no els compartim (semblaria impossible!!) però al fons, forçosament hem d'arribar a un encontre ple: la necessitat d'ara i sempre del donar-se i fer el que creim millor pels demés.

I certament, la vida del Pare Mòjer ha tingut i té aquest primordial objectiu. Sabem, encara que ell no ens ho haig dit, de la seva inquietut persistent per ensenyar a l'escola, perquè tots els nins puguin aprendre el imprescindible, per ajudar-los a trobar el camí cap a Déu, fent el bé. El Pare Mòjer, que obtingué el títol de mestre al temps de la República, sempre ha estat aficat dins l'ensenyança mitjançant els Col.legis Franciscans de la Tercera Ordre, i que compaginava (o potser complementava) amb la predicació, l'altra tasca que assolí de bondeveres i que el portava d'església en església, escampant per tot arreu la parau-

la de Déu; la seva veu, peculiar i potent, s'aspergia per tots els racons i arrelava dins la gent que anava a escoltar el sermó.

Els necessitats, els que no tenien per menjar tenien tota l'atenció i la preocupació del Pare Mòjer. Encara avui, l'ansia d'ajudar als qui manco poden, roman viva dins aquest cor envellit.

Perquè d'aquella veu que no necessitava dels micròfons (tanmateix tampoc n'hi havia), "... avui ja no em queda res". Les cames tampoc responen de lo millor. "Aquest és el meu inseparable company..." ens comentava, agafant el gaiato per acompanyar-nos fins a l'escala, quan ja ens despedíem. "per dinar, davall al menjador, poc a poc i ben aferrat". Però la memòria sí que la conserva. I tant. Ho recorda tot, fins al més mínim detall.

El que avui és el frare més vell de la Província Espanyola de la Tercera Ordre, va fer el seu noviciat al convent d'Artà l'any 1911, just llavors, com aquell qui diu, havien tornat els frares a Artà, després de què l'any 1835 els havien tret.

Conegué Mestre Andreu "Siurell", Donya Petra.

→
Don Montserrat Blanes (a) Patró... personatges d'altre temps, fills de la nostra villa.

"A Don Monserrat li deien "Es Beato Patró". Era un homo que estimava amb etcís a Déu i an el germà proïsme. Una vegada vingué a Artà un predicador protestant i, damunt sa Plaça de s'Aigo parlava a la gent arremolinada al seu davant, oferint-los la Bíblia que els mostrava d'un caramull que tenia al costat. Don Montserrat s'hi acostà i li demanà si volia vendre totes les Bibles, a lo que el predicador li digué que si. Don Montserrat les hi pagà i, tot seguit, les acaramullà damunt sa Plaça, pegant-los foc". Amb nostàlgia recorda temps enrera: "No hi cabien a l'església els diumenges. Tothom anava a missa i a combregar. Si..., abans hi havia més fe que ara. La gent se'n va de l'església, de la religió..."

"Com vaig entrar a frare? Jo, de nin ja vaig començar anant a escola al convent a Lluçmajor, el meu poble. Els diumenges també anava a visitar els frares. Record com si fos ara quan un matí, me vaig aixecar del llit ben decidit a fer-me frare. Feia ja temps que ho pensava i, aquell dia, ho vaig decidir. Mon pare, que estava cepillant un cavall que teniem, es va sorprendre una mica, quan li vaig exposar el meu desig. Em demanà si m'ho havia pensat be, que jo era l'únic fill (tenia dues germanes). Li vaig assegurar que si, que ho havia pensat i ho tenia decidit..."

El Pare Mòjer, encara que no és d'Artà, ha viscut trenta-tres anys al nostre poble, al llarg de tres estades que hi ha fetes. Entre altres llocs a on ha exercit el seu ministeri estan Cura, Ciutat, Valdepeñas, Alcoi, Madrid, Quintanar de la Orden...

Quan li demanàrem la seva definició del poble d'Artà i dels artanencs ens digué: "Si ho voleu saber, veniu a la vetlada que ferem diumenge a l'horabaixa al saló d'actes del Convent. Allà ja ho diré". I no hi haqué manera perquè ens ho adelantàs. Haurem d'anar al Teatret d'es Convent, diumenge dia 27, a l'horabaixa a veure que ens diu.

Li pregam que ens mostri la terracuita que li ha fet En Pere Pujol, l'escultor. La posà damunt la taula i en fa encendre el llum "Així ho veureu millor, encara que lo seu és amb la llum del dia". El Pare Mòjer n'està molt content de l'estatueta que li ha fet En Pere. "Va esser el Superior qui li va encarregar. Un dia vengué aquí En Pujol i em digué que m'havia de fer amb estàtua i ja ho

Figura del P. Antoni Mòjer, realitzada pel notable escultor artanenc Pere Pujol.

Novella fotografia del Convent franciscà d'Artà de P. Sanxo, on el P. Antoni Mòjer ha viscut trenta-tres anys.

veis..." La rialla del Pare Mòjer es deixà sentir altra vegada. "Jo no ho conec, perquè no em veig la meva fisonomia, però me diven que li ha sortit molt bé. Que hi trobau, voltros?". I noltros li asseguram que és perfecta. Representa el Pare Mòjer assegut a la cadira. "... si, a la mateixa cadira a la que estic ara".

El sol de març que acompanyà la nostra arribada, s'havia retirat. Per la finestra de la cella del Pare Mòjer no es destria res. Feia estona que la fosca encobria el Convent. Al campanar, les campanes cridaven a missa del vespre.

M.M.

NOMS DE PILA

Quins són els noms de pila més freqüents actualment a Artà?, continuen posant-se noms tradicionals o han canviat?, s'inscriuen en mallorquí o en castellà?, són noms simples o composts?.

Per intentar contestar a aquestes preguntes, i aproximar-nos a les tendències dels noms de pila hem analitzat els naixements des de 1 de gener de 1980 fins el 31 de desembre de 1982. Sobre un total de 200 naixements en aquest tres primers anys vuitanta, es destaca el següent.

El nom que més vegades s'ha posat és Maria, amb un total de 34 vegades, de les quals n'hi ha 5 de simples i 29 de composts (principalment: Maria Antònia, Maria del Carme, Maria Isabel, etc.).

En segon lloc hi ha Joan, amb un total de 20 vegades; considerant les 10 en castellà, 2 en mallorquí, 6 de composts i 2 en femení (Joana M^a).

En tercer lloc hi ha Antoni, amb un total de 15 vegades; de les quals 10 són en castellà, un en mallorquí i 3 en femení (Antonia).

Després segueixen Margarida i Miquel (8 vegades cada un), Pere (9), Jaume (6), Bartomeu i Josep (5), Caterina, Sebastià, Manuel, Anna (amb 4 cada un).

Apareixen 57 noms més, però amb menor freqüència. La majoria només figuren una vegada, i per tant no són significatius a efectes de treure'n conclusions.

Com a conseqüència podem concloure que hi ha una clara tendència en el poble d'Artà en conservar els noms tradicionals mallorquins, però.. escrits generalment en castellà.

Efectivament, encara que els hàgim esmentats en mallorquí, solen figurar en castellà la immensa majoria. N'hi ha alguns que s'escriuen igual en castellà que en mallorquí (Clara, Claudia, Cristina, Daniel, Ester, Irene, Isabel, Laura, Sara, Teresa), i per tant no es pot saber en quina llengua estan. Però en molts d'aquests casos d'ortografia indiferent ens inclinariem a pensar que la intenció era inscriure'l en castellà.

Una classificació de la llengua dels noms de pila seria així:

Castellà	170	85%
Mallorquí	15	7,5%
Indiferent	14	7,0%
Estranger	1	0,5%

200 100%

Es una llàstima que noms tan arraigats en el

nostre poble com Maria, Joan, Toni, Miquel, Pere, Jaume, Tomeu, Sebastià, etc. no s'inscriguin en el registre en la nostra llengua. El primer que figura clarament en mallorquí és Pau (11-9-80), a partir d'on s'observa una tímida, però molt loable, tendència progressiva de noms inscrits en mallorquí, fins arribà al 7% del total. Esperem que aquesta tendència es vagi consolidant i en un futur pròxim els percentatges s'hàgin entercanviat.

Sobre la tendència de posar dos noms (noms composts) observa el següent:

Noms simples	136	68,0%
Noms composts	64	32,0%

La majoria dels noms composts pertanyen a Maria (28 casos) seguit d'un altre nom.

Convé recordar que no és recomenable cridar a un infant per un diminutiu, si no volem que el diminutiu quedi com a nom definitiu. Així com s'anomena a l'infant des dels primers dies queda fixat, tant en els pares, com a conequts; però sobretot en l'infant. Tots coneixem casos que s'han quedat amb el diminutiu per a sempre, quan aquesta tal vegada no era la intenció.

Hem de tenir present que la paraula més dolça que una persona pot escoltar possiblement sigui el seu propi nom, per la càrrega afectiva que això porta des de la primera infància. Diminutius i traduccions ens fan perdre la significació del nostre propi nom.

Rafel Bisquerra.

VIATGES
millor

G.A.T. 820

C/ Binicanella, 12 - Tel. 58 55 15/52

CALA MILLOR

Carretera Cala Agulla - Tél. 56 40 17

CALA RATJADAS

ESPECIAL SEMANA SANTA

CIRCUITOS NACIONALES:

Andorra (5 días)	17.550 Ptas.
Tenerife (7 días)	27.100 "
S. Sebastián-Lourdes-Valle de Arán (6 días)	24.750 "
Pirineos Aragoneses (6 días)	28.950 "
Costa Azul y la Rivera (6 días)	29.700 "
Madrid-Lisboa-Fátima (6 días)	30.825 "

CIRCUITOS INTERNACIONALES:

<u>Italia del 31/3 al 4/4</u>	
Milán-Roma (5 días)	21.750 Ptas.
Milán-Venecia (5 días)	22.250 "
Milán-Florençia-Roma (5 días)	26.100 "
Venecia-Florençia-Roma-Milán (8 días)	35.750 "
Austria-Italia (8 días)	44.850 "
Suiza (8 días)	37.500 "

SI DESEA OTROS DESTINOS, CONSULTENOS.

A la mort de Jesús

De les fonts brolla tristesa
i un lliri es desmaia d'espant;
el sol, de dolor, s'endola
per la mort d'un Home Sant.

Del cel s'esqueixen els núvols,
d'ira i ràbia esclata el llamp;
d'un tremolor es senten brúfols,
perquè ha mort un Home Sant.

Al peu de la creu, Maria,
dels nafrats peus li besa els claus
i els soldats, amb ironia,
juguen la túnica, als daus.

Miquel Tous (març 1983)

BALEARS, COMUNITAT AUTONOMA

Enmig de l'indiferència popular, ha entrat en vigor l'Estatut d'Autonomia de Balears.

Després de l'aprovació pel Congrés, el Bolletí Oficial de l'Estat, publicà el passat dia primer de març, la llei Orgànica de l'Estatut.

Encara que aquesta entrada en vigor, en aquests moments, no ens reportarà cap conseqüència especial, ben prest haurem d'elegir els membres que constituïran el primer Parlament, el qui assolirà la tasca de donar impuls an aquesta novella Comunitat i de la que, necessàriament esdevendran les noves situacions que tots esperam positives per a les Illes.

Els polítics, a l'hora de valorar aquest Estatut, opinen de manera diversa, i naturalment, segons el lloc que ocupen dins l'espai ideològic. Per uns, no recolleix el vertader sentiment de poble i la necessària autonomia per les Illes, calificant-lo de insípid i limitat. Per altres,

constitueix el reflexe de la voluntat majoritària del poble i el que vertaderament precisam els il·lencs pel nostre desenvolupament.

Les opinions del polítics, repetim, són variades. Les valoracions que es diu ciutadà de peu, referides a l'Estatut són clares: el desco-neix.

Nosaltres creim que el fet no és més que el resultat d'aquesta total indiferència que deim al començament: és totalment cert que no ha existit en cap moment una verdadera pressió popular demanant l'Estatut. No han aflorat els sentiments fonamentals per aconseguir una Autonomia i això, potser, per la manca de consciència del poble com a comunitat diferenciada de les demés que formen l'Estat Espanyol.

Per bé o per mal, tenim avui l'Estatut que ens han donat, qualificat per alguns de tercera divisió.

EMEDOS

RELATO DE UNAS MATANZAS

(continuación)

Al terminar de exorimirlo, se desenvolvía la tela poniendo lo que quedaba o lo que llamaban "reisons" dentro de un lebrillo dispuesto a ponerlo a los "butifarrons". Previamente se habían colocado los botes de hojalata: uno al lado de otro, en un lugar que no tuviera peligro que un niño fuera a tocarlos y se vertía la manteca líquida la cual al enfriarse se volvía sólida. Días antes Antonia había repasado los botes y si encontraba algún agujero lo llevábamos a casa de maestro "Andreu Ranché" para que les pusiera una gota de estaño. A veces se le pasaba alguno por alto y como generalmente estaba en el fondo, al darnos cuenta lo poníamos dentro de un plato con agua, lo que hacía que la manteca se solidificara dejando de salir por el agujero.

Al entretanto se "capolaba" la carne la cual, al terminarse solíamos hacer la pasta que tenía que ser el exquisito manjar de todo el año LA SOBRASADA.

La pasta estaba dentro de una artesa de madera (gaveta) a la que poníamos encima de la banqueta, en la que ya no quedaban restos del cerdo, ya que el matador ya había troceado los huesos y el tocino, lo que habíamos puesto en unas tinajas de sal.

Ya la gaveta encima de la banqueta, mi esposa y yo nos disponíamos a amasar la sobrasada. Lo primero que hacía era atarme un delantal por debajo de los sobacos para que no me ensuciara la ropa. Luego empezábamos a poner "pebre bord", sal y un poco de pimienta picante, empezando yo a remover la pasta, a la que daba varias pasadas, procurando mezclarla bien mezclada sacándola de todos los rincones de la artesa. Al haberla removido varias veces se solía llamar a las mujeres mayores para que la probaran, las que nunca solían ponerse de acuerdo. "Jo trob que està bé de sal", "jo n'hi afegiria un poc", "un poc més de pebre". A veces se freía un poco dentro de una sartén para así sentir más bien el sabor. Mi esposa y yo también la solíamos probar y "feiem els nostres comptes".

A veces añadíamos un poco de sal y más pimenton, y siempre teníamos una sobrasada preciosa.

Al terminar de amasar la sobrasada, le abría un agujero en medio amontonándola a los lados de la artesa para que seicara.

Al haber tomado el rojo del pimentón las chicas y los chicos solían coger un poco de sobrasada con el dedo y se lo ponían a la cara mutuamente. Algunas veces alguien se había cuidado de cortar un trocito de cola antes de pelarlo, y al darse cuenta alguno o alguna se paseaba con ella colgada en la parte trasera. Era un día de fiesta y todas las bromas eran bien aceptadas.

Las "matanceres" solían llevar todas su "devantal matancer", consistente en un delantal de tela mallorquina (drap), con rayas de hilo rojo a ambos lados en sentido vertical. Había piezas de tela para este menester, pero para las niñas pequeñas, las madres solían hacerles uno a la medida de la estatura de la niña, empleando para ello un trozo de tela blanca, mejor si era de "drap" en el cual hacían las tiras rojas con hilo con punto de espinilla.

Las chicas iban a buscar el vino y si hacía falta alguna cosa más y los chicos que no eran "matanceres" al verlas con el delantal, les cantaban esta canción:

"Matanceres culeres culots, cul d'endiot".

A lo que ellas solían contestar:

"Noltros menjam ses bones teades i voltros ses faves corcades".

Al estar la sobrasada amasada y las tripas limpias, haciendo un paquete con todas ellas las ponían colgadas de un clavo para que se escurrieran y estando la mesa preparada, se solía "benerar".

El "berenar" consistía en sopas mallorquinas con trocitos de lomo dentro con lo que eran riquísimas y frito, descrito anteriormente que también era delicioso, aceitunas, tajadas de rábano, pan y vino tinto.

(continuará)

Pere Claret

COLOMBOFILA

No se puede disparar a las palomas mensajeras

Con frecuencia se oye a los cazadores en sus tertulias por los bares que se puede tirar a las palomas a 50 metros de su palomar, yo como colomófilo quiero salir al paso y aclarar esta mala información que tienen.

Matar a unas palomas silvestres sabiendo que tienen propietario y, peor a 50 metros del palomar que por lo general suele formar parte de una vivienda. Esto es sencillamente robar y poner en peligro la seguridad de las personas. Y quienes procedan de esta forma no son deportistas, como pretenden, sino auténticos ladrones.

Y es cierto que en cada temporada se matan con escopeta ilegalmente a cientos de palomas.

Los que poseemos palomas mensajeras y de otras razas y que también practicamos deporte con ellas, deporte integrado en el Consejo Superior de Deportes, como el de caza, nos vemos en la obligación de aclarar esta cuestión de la caza de la paloma.

ACLAREMONOS:

1º La ley de caza 1/1.970 de 4 de abril, prohíbe tirar a las palomas mensajeras y a las deportivas (artículo 31-19).

2º Citaremos los artículos 48-48, 4-2 y 33-21 de Reglamento para la ejecución de la Ley de Caza.

Constituye infracción administrativa de la Ley de Caza, la caza de palomas mensajeras y deportivas y establece sanciones para los infractores.

Tendrán la consideración de caza menor los animales salvajes, e incluye en el apartado c/ las palomas.

Prohíbe tirar a las palomas a menos de 1.000 metros de su palomar cuya localización esté debidamente señalizada. Se trata de palomares industriales para los que el Ministerio de Agricultura en resolución de 10 de abril de 1.971 da normas para su señalización.

3º El artículo 10 del decreto de 29 de diciembre

de 1.931 (vigente) prohíbe dar muerte a las palomas mensajeras.

y 4º En Baleares no existe ningún palomar industrial de zuritas y bravías, que contempla la Ley de Caza.

Todo ello nos lleva a las conclusiones siguientes:

No se puede disparar a las palomas mensajeras al no tener la consideración de caza menor.

No se puede disparar a las palomas mensajeras y deportivas porque la Ley lo prohíbe.

La zona de seguridad en la caza es en realidad de 50 metros de los edificios, pero en cuanto a disparar sobre palomas la distancia es de 1 kilómetro del palomar (industrial de zuritas y bravías).

No vale el truco de los cazadores que después de disparar dicen: "No sabía". La diferencia en tamaño, color, forma de volar de la paloma salvaje o bravia, como la mensajera, doméstica o deportiva es bien conocida por los cazadores aún los menos expertos.

Digamos que la indemnización de daños con motivo del ejercicio de la caza de palomas mensajeras y deportivas puede ser de consideración dado el alto valor de dichas aves. Señalemos aquí que un cazador, del que podemos dar nombre y apellidos, que en un poblado mató a una paloma que resultó anillada, fue condenado por el juzgado a la multa de 6.000 ptas por infringir la Ley de Caza y a 60.000 ptas por indemnización al propietario de la paloma.

Para los deportistas hay un Real Decreto 2690 19-80, que establece un régimen disciplinario para los que practicamos el deporte y pensamos que el incumplimiento de la Ley de Caza por los cazadores federados pudiera considerarse como falta grave.

Y terminamos con nuestro ya viejo slogan: **Cazadores, nosotros que admiramos tu deporte, esperamos respetes el nuestro.**

Un colomófilo

NOTICIARI (Continuació)

PUBLICACIÓ D'ARTÀ S. XV

Ha entrat ja a la impremta el llibre intítulat Artà en el segle XV, preparat durant molts d'anys pel col.laborador de "Bellpuig", Antoni Gili.

Aquesta obra és la continuació de la història d'Artà començada a publicar per D. Llorenç Lliteras amb els títols de "Artà en el segle XIII" (1967) i de "Artà en el segle XIV" (1971).

Dins poques setmanes pot restar enllestit el volum tercer de la història d'Artà que correspon al segle XV, obra esperada per tots els artanencs entusiastes de la nostra història.

NUJEVO LOCAL

El día 12 de Marzo abrió sus puertas al público la "boutique" Vora, Vora, Vora, en la calle Ciutat, 17.

Parece que de momento ha "caído" bien a sus posibles clientes. Consiste en la exposición y venta de artículos de confección para señoritas y también para caballeros. Enhorabuena a su propietario Tòfol Ferrer al diseñador y decorador Sergio Bastidas afincado en "Sa Corbaia", el cual se ha lucido en los detalles.

Para el próximo 3 de abril, a las 12 de la noche, presentará la muestra de MODA DE PRIMAVERA-ESTIU 83, en el Bolero Tropical de Cala Ratjada, con la colaboración de Peluquería Lina y actuación del conjunto musical Géminis.

III LIGA NACIONAL

Es Ses Pesqueres "gafe"?
(viene de la pág. 12)

quedan, y si parece ser que estamos casi salvados, el público necesita ver algo bonito en el campo y no tener siempre el corazón en vilo.

Esperemos y confiemos en la labor de Gomila, que ha sabido cuajar un equipo, pese a que en Artà se pierden los nervios, pero quizás es debido a las exigencias de cierto sector de público.

MAYOL

DOJO ARTOIS

Sensacional éxito en el II Trofeo Taniberia de judo infantil

El pasado sábado día 26 de febrero se celebró en el complejo deportivo Ca'n Costa de Manacor el II TROFEO TANIBERIA DE JUDO INFANTIL organizado por el CENTRO DE ARTES MARCIALES ORIENT de Manacor con la participación de los clubs KOBUKAN de Santa Ponsa, SHUBUKAN de Palma, KATACHI de Lloseta, DOJO KATA de Sa Pobla, DOJO ORIENT de Manacor, y DOJO ARTOIS de Artá y Cala Ratjada, con una participación de 160 competidores entre las edades comprendidas de 5 a 14 años respectivamente todos ellos perteneciendo a la dirección técnica del maestro entrenador nacional MITSONURI SATO.

En esta competición cabe destacar el rotundo éxito que obtuvo el DOJO ARTOIS al proclamarse campeón por clubs, obteniendo en total de 10 medallas de oro, 11 de Plata y 13 de bronce, en 2ª posición el club KATACHI, con 5 de Oro y 1 de Plata, 3 de bronce y en 3er. lugar el SHUBUKAN con 3 de oro 1 de plata y 4 de bronce.

Cabe señalar los buenos y bonitos combates realizados por Melina Sagrera, P. Moll, J. Brunet, Mª Fca. Ginard, Manolo Moreno y Juan Sanso, este último tan sólo con 13 años consiguió por 1ª vez 2 medallas de oro, al proclamarse campeón en su categoría e imponiéndose en el open reservado a niños de 13 y 14 años.

Nuestra más cordial enhorabuena a este joven club y que sigan cosechando éxitos como lo vienen haciendo hasta ahora, quedando la clasificación de la siguiente manera:

Niños de 5 años.

1. Mateo Garau, 2º.- Ezequiel Oro

Niños de 6 años menos de 25 kg.

3º.- M. Angel Bernad.

Niños de 7 años menos de 25 Kg.

1º.- J. José Nicolau, 2º.- Patricia Pastor, 3º.- Jaime Mora, 4º.-

Baro Gutiérrez.

Niños de 8 años más de 30kg.

3º.- Alejandro Nicolás.

Niños de 9 años más de 30kg.

Melina Sagrera (1º).

Niños de 10 , menos de 35 kg.

1º.- P. Moll, 2º.- Carlos Cabre-

ro, 3º.- Anto. Rabassa.

Niños de 11, menos 42 kg.

1º.- Jaime Brunet.

Niñas de 5 y 6 Años

1º.- Rosana Bestard, 2º.- Margari-

ta Moll, 3º.- Esther Morey,

4º.- Maria J. Munar.

Niños de 7, más de 25 kg.

2º.- Yolanda Gutiérrez

Niños de 8 años, menos de 30kg.

2º.- José Anto. Herrera

Niños de 9 años, menos de 30kg

2º.- Antonia Pérez, 2º.- Bmé Ni-

colau.

Niñas de 9 años.

2º.- Dorita Morales, 2º.- Petra

M. Molina.

Niños de 10, más 35 kg.

3º.- J. Carlos Bernad.

Niñas de 11 años

2º.- Maribel Garau

Niños de 12, más de 40 kg.

1º.- Mª Francisca Ginard, 3º.-

Manolo Penaz.

Niños de 13, más de 45.

1º.- JUAN SANSO

Niños de 12, menos 40kg.

2º.- Abdon Miquel

Niños de 13, menos de 45kg.

1º.- Manolo Moreno

Niños de 14, más de 45.

2º.- Francis Alonso, 4º.- Merce-

des Ruso.

OPEN de 13 y 14 años

1º.- JUAN SANSO

4º.- MERCEDES RUSSO

Marcador

27 febrero 83.

Artá 2- La Salle 1 (ben)

España 1- Avance 3 (Al)

Avance 1- Badía 4 (In)

Artá 1- Petra 1 (Juv)

Bellpuig 2- Farrutx 2 (Peñ)

Felanitx 1- Artá 1 (3ªN)

6 marzo 83.

Serverense 1- Artá 0 (ben)

Alevines. Descansan

Avance 2- Poblense 2 (In)

Villafranca 0- Artá 3 (Juv)

Farrutx- Tanit (sus). (peñ)

Gregal 1- Bellpuig 2 (peñ)

Artá 2- Alayor 1 (3ªN)

13 marzo 83

S. Lorenzo 0- Artá 4 (ben)

Sallista 1- Avance 0 (alv)

S. Jaime 0- Avance 0 (Inf)

Artá 3- Consell 1 (juv)

Bellpuig 6- Nelson 2 (amis)

Farrutx 7- Extrema dura 1

España 1- Artá 2 (3ªN)

20 marzo 83

La Salle 0- Artá 0 (ben)

Avance 3- J. Inca 1 (alv)

Avance 1- J. Inca 1 (Inf).

Salines 1- Artá 0 (juv)

Bellpuig 2- Orient 1 (peñas)

Farrutx 4- Es Forat 0 (peñ)

Artá 0- Calvià 1 (3ªN)

PEÑAS

BELLPUIG

FERRUTX

ES SES PESQUERES "GAFE"?

Sigue el Artá su campaña li-
quera con muchísima irregulari-
dad, y siendo capaz de sacar pun-
tos de cualquier terreno de jue-
go, también es capaz de perderlo
frente a cualquier equipo que
venga a jugar con orden y sentido
de la oportunidad, cosa que supo
hacer el Calvià.

Si bien el Artá hace entrega
de ilusión, fuerza y coraje, no
pone en Ses Pesqueres, ni orden,
ni sentido de gol.

Los mismos jugadores pasan de
un domingo a otro, como nubes fu-
gaces, y lo que hicieron destaca-
damente en sus salidas, sucumben
aquí estrepitosamente.

En España de Lluçmajor se tra-
jo un excelente resultado, por el
buen hacer de un equipo, que es-
tuvo integrado por: J. María;
Grillo, Suárez, Santa, Cubero; R
Ferrer, Mira, Maimó; Agustín, Mas
(que fue expulsado por doble amo-
nestación, en la 1ª parte), y Ru-
sso (sensacional en campo contra-
rio, y reservon, sin ganas en Ar-
tá).

A los 20m. por lesión De Cu-
hero sale Estrany (que marcó un
bonito gol) y finalizando el par-
tido jugó Rosselló. También en
este partido Estrany vio su
cuarta tarjeta y le impidió jugar
contra el Calvià. En Lluçmajor se
supo jugar con orden y
disciplina, con el saber ayudarse
de cada uno en pos de la victoria
final y eso es más destacable
cuando se tuvo que trabajar a to-
pe al quedarse con 10 jugadores.

Cohesión y entrega; cosas que
ZAGA DE PORTEROS LOCALES

luego se olvidan en Ses
Pesqueres, ¿Por qué será? ¿Es la
afición, qué los pone nerviosos?
Algo les pasa.

El pasado domingo frente a un
Calvià, que supo escalar a sus
hombres y sobre todo ganarnos en
disciplina, y supo estar encima
de los nuestros aprovechando los
fallos que la media y defensa
efectuaron en los marcajes.

Si la primera parte el Artá
jugó bastante bien, al menos con
afán de golear, y destacó el meta
visitante, en la segunda todo se
volvieron lanzas y Kubalita, acom-
pañado de Burgos (¿Quién dijo que
no vendría?, pusieron en jaque a
una defensa que mal arropada fue
un talón de Aquiles para el Artá,
y que si bien pudo haber marcado
por mediación de Rodrí, o de
Mira, la verdad es que el Calvià
llevó más peligro, y unas veces
los postes (2) y otras Pep-Maria
salvaron al equipo de una debac-
le.

Quiso el Artá remediarlo, con
un continuo ir a la "olla", pero
allí la defensa visitante fue in-
vulnerable, y los cambios efec-
tuados no dieron pie con bola, ya
que todo se perdió en juego de
artificio. Amer y Genovart fueron
sustituídos por Serra (que
debutaba) y Rodrí (muy mermado de
facultades).

Se protestó la labor del Sr.
Verdejo, reclamándole dos
penaltys en el área visitante,
pero es cierto que hay que poner
más serenidad, y más puntería
para lograr goles, y "goles, son
triumfos" y estos faltaron.

Lo que el público lamentó fue
la parcial labor de cierto juga-
dor que parecía más un espectador
que un jugador de campo, ya que
mientras los demás corrían, (los
contrarios, volaban), el iba
deleitándose, sin apoyar a los
suyos, abusando del pase y defen-
diendo desordenadamente. Sr. Ma-
imó, sino puede jugar (no se en-
cuentra bien), pida el cambio,
pero ponga más ganas en defender
los colores del Artá. El público
puede y debe exigirlo, ya que
para ello es el que verdaderamente,
y más aquí, apoya en todos
los sentidos al equipo.

La verdad es que en los pró-
ximos partidos habrá que poner
más ideas, más sentido, más or-
den, ya que verdaderamente son
los partidos difíciles que

(Pasa a pág. 10)

Visto desde el matadero

+++ Desde que el Artá gana fuera
y pierde en Ses Pesqueres, se
esta asemejando al gran Barça.

+++ Desde que la solución se lla-
ma Rodríguez, ¿habrá que buscar
otra?.

+++ Desde que Pep-Maria sigue en
su línea, ¿sigue siendo el mejor!

+++ Desde que Santandreu es el de
siempre, ¿qué gran fichaje se
realizó?.

+++ Desde que se sigue gritando a
Amer solo podrá jugar en los des-
plazamientos.

+++ Desde que Genovard y Maimó
están en la misma altura (muy
baja por cierto) sigue recibiendo
el jugador local.

+++ Desde que Mas sigue jugando
cada día tenemos "más" a un juga-
dor de club.

+++ Desde que se aparcen mal los
coches, el espectáculo continua
al final del encuentro.

+++ Desde el Farrutx juega con
equipos de "fútbol", está ganando
con soltura los encuentros.

+++ Desde que el Bellpuig con-
tinúa en su línea, casi podrá
hacer campeón.

+++ Desde hace tiempo se está
pensando con el Badía, pero no
con una batalla se gana una gue-
rra.

+++ Desde que tenemos ciertos ju-
veniles en 3ª, se piensa en cons-
truir un campo en Canyamel.

UNA DOCENA

*Pep María (¿Preseleccionado?, ¿interesa al Madrid?); Ginard y
Ferrer (en Ses Salines)